

(Text v pôvodnej verzii bez redakčných úprav)

Farba: červená

Znak: odlišnosť ľudí na našom a ostatných kontinentoch je v znakoch, ktoré nosíme v príslušnej farbe na rukávoch (udelila nám to najvyššia rada Sattharu)

Mena: mandzár (papierové), mandzárky (mincáky)

Jedlo: jablkový vrkoč a sopé polievka

Kráľ: Attarion

Mágia

Mama Simala zvykla piecť úžasné jablkové vrkoče. Chrumkavosť cesta bolo počuť hádam až za dverami hradu a vôňu vábiacu chuťové poháriky až na koniec mesta. Inak tomu nebolo ani dnes. Otec sediaci za vrcholom stola zvolával rodinu k tradičnému štvrtkovému obedu. Štvrtok – 3.srnca roku Essiada. Bohatšie stolovanie velebilo náš drevený stolík, za ktorým sedela 6-členná rodina.

Mama Simala, ktorá darovala život štyrom zdravým deťom, vstúpila do nich lásku, úctu k starším a porozumenie. Otec Marlon, och, koľko sálajúceho rešpektu z neho sršalo. Človek s veľkým srdcom, ktorý slúžil v kráľovských stajniach ako koniar. V hrade bývame práve vďaka jeho šikovnosti. Najstarší zo súrodencov brat Eliot, ktorý už mal vlastnú rodinu, nás prišiel tento významný deň spolu so synom Halionom a svojou družkou Esmeryl poctiť svojou návštevou. Nakoľko môj brat patrí k najšikovnejším kováčom v meste, býva často zaneprázdnený, a tým pádom je jeho čas na rodinu značne skresaný.

Druhorodený syn Varlo, mocný, empatický a očarujúci chlap, ktorý by zlomil srdce nejednej dedinskej mladici. Avšak jeho

srdce patrilo bylinkám, mastičkám, čajom a nevdojak sa venoval s veľkou obľubou jedovatým rastlinám.

Posledným nečakaným plodom našej rodiny je Meie. Päťročný huncút s bacuľatými líčkami a šikovnými nožičkami, no proste šibal. Nakoľko sme si tento deň mohli dovoliť veľkorysejšie pohostenie, Meie žiarila radosťou z jednej strany na druhú.

Čerešničkou na torte v našej rodine som samozrejme ja, no nie tak celkom. Drzý, tvrdohlavý a vždy smejúci sa fagan, ktorý nadovšetko miluje svoju rodinu.

„Soraya, Soraya! Zlatko, počúvaš ma?“ zahriakla ma mama pri srkaní polievky. Hlavou som lietala niekde medzi vesmírom yx a vesmírom yz. „Prepáč, rozmýšľala som nad dnešným výcvikom,“ popravde ani som tak neklamala, len som nevyslovila celý obsah mojej zmýšľajúcej hlavy. „Dnes by som chcela, aby sme zašli na miestny trh, bohužiaľ tento rok sa zemiakom nedarilo, a tak by som chcela kúpiť nejaké tam,“ vyskočila na mňa s prosbou.

„Nevidím v tom problém, skrátim si tréning a kľudne ti spolu s Meie pomôžeme, že Meie?“ hodila som na ňu očkom. Avšak bola priveľmi zaneprázdnená jedením druhého chodu a tak jej jedinou odpoveďou bolo prikývnutie.

Po obede sa celá rodina rozprchla kade ľahšie a ja som sa už tešila kedy konečne vytasím meč. Žiaľ, na našom kontinente mali ženy, starci a deti zákaz boja. Náš kráľ bol neúprosný a za porušenie pravidiel, platili veľmi tvrdé sankcie. Práve preto som trénovala v stodole za dedinou, kde by človek skôr stretol trojhlavého draka ako živú dušu. Po tréningu som utekala rýchlo domov, nakoľko mi mama nedala priveľa času na tréning, keďže by jej zemiaky zjavne z trhu ušli.

„Som doma!“ zakričala som na prahu dverí. „No konečne, už som si myslela, že sa nedočkám,“ povzdychla si mama. „Ale prosím ťa, netrvalo mi to až tak dlho. Tak dúfam, že ste už pripravené a môžeme ísť,“ pribalila som si aj zopár jablák na cestu, keby nám náhodou vyhladlo. „Sora?“ – zjojkla na mňa Meie, ktorá už štartovala svoje nohy do pohybu. „Áno?“ – prosebne som dvíhala oči do neba, nech nechce ísť na koníka. V tom prišla mama konečne von a sled myšlienok malej Meie sa

preorientoval na inú planétu a zhltla nevyslovenú otázku do úzadia. „No šup, šup, aj tak sme sa už dosť zdržali, nechcem tam prísť neskoro,“ zahriakla nás mama, pri tom my sme boli tie, ktoré sme na ňu čakali.

Cesta nám trvala asi 15 minút, ona by trvala aj kratšie, keby Meie počas cesty stále nevymýšľala. Trh bol posiaty remeselnými výrobkami, veselými obchodníkmi a nedočkavými mešcami. Meie, ako inak lietala z jednej strany na druhú ako šarkan s mamou zároveň. Niežeby som nebola nadšená, že som tu, ale popravde neľúbim byť veľmi v spoločnosti. Ako to len povedať, ľudia veľa rozprávajú aj také veci, o ktorých by nemali a častokrát je to aj nudné. Meie sa zastavila pri stánku s drobnými drevenými písťalkami. „Maminka?“ – zvolala Meie s prosebným pohľadom. Hneď som vedela koľko mandzárov bude asi stáť. „Pozri, na túto krásnu písťalku!“ zhíkla Meie a chytila ju do ruky. „Meie, prepáč, ale bohužiaľ si ju nemôžeme dovoliť, prišli sme len po zemiaky,“ mama jej zobrala písťalku a vrátila ju na pôvodné miesto. Škrelo ma, veľmi ma škrelo, že si nemôžeme dovoliť ani len písťalku, aj keď len na potešenie duše. Videla som, ako to Meie vzalo, ako prosíkala, ale mamina je tvrdý oriešok, na ktorý treba kladivo väčších rozmerov.

Cestou z trhu bola Meie napriek uskutočneným situáciám celkom spokojná a vysmiata. Prišlo mi to celkom čudné, avšak je to dieťa, tie menia nálady ako ponožky. Pod nohami nám svišťali kamienky, ktoré posievali cestu z trhoviska. Tváre nám ovieval silnejší vietor a do nosa udierala vôňa vykvitnutej orleany. Orleany boli prenádherné ružové stromy, ktoré kvitli počas celého roku srnca. Lupienky kvetov povievali ako pierka vtákov po prvom výstupe z hniezda. Po prejdení pokojnej cesty, sme už z diaľky videli týčiaci sa hrad. Meie po ceste asi 5-krát spadla, má síce šikovné nohy, ale prepletá ich ako po vypití piatich krčahov medoviny.

Po vojení do kuchyne som zložila zemiaky pri stôl, Meie sa vyparila ako duch a mama prešľapovala z nohy na nohu. Bol ešte celkom dobrý čas na tréning a tak som vzala nohy na ramená a svišťala k stodole. Cestu tam som si náramne užívala, keďže bolo ticho a nikto mi nehučal do hlavy. Len ja a príroda.

Je priam neskutočné, čo dokáže spraviť chvíľka ticha a energia lesa. Každý jeden list na strome som cítila vo vánku, ktorý mi hladil líca. Samozrejme pri každej tejto strastiplnej ceste ku stodole som sa otáčala asi 500x s uistením, že ma nikto nesleduje. Nechcem si ani predstaviť, aké fatálne následky by malo moje odhalenie. Avšak zlé myšlienky som potlačila do úzadia. Prišiel naozajstný relax v podobe tréningu. Nikto, okrem rodiny nevedel, že trénujem. Ja, vlastne ani neviem, prečo som to robila. Proste ma to bavilo a naplňalo. Svišťanie meča vždy ulahodilo môjmu sluchu. Keď som pot cítila už hádam aj za nechtami, dala som si oddychové posedenie. Neďaleko stodoly sa nachádzalo jazero, ktoré síce nedominovalo svojou veľkosťou, no môjmu malému potešeniu určite vyhovovalo. Sadla som si na mnou vyrobenú drevenú lavičku. Nie, nie som žiadny drevár, ale predsa dievča, ktoré býva na hrade, sa priučí rôznym remeslám. Pukanie dreva a spev vtákov ulahodil mojim ušiam natoľko, že som si na pár minút zdriemla. Krátia sa dni a ani dnešok nebol výnimkou. Stmievalo sa a keďže viem, aký strach má o nás matka, tak som maširovala domov.

Nesvietilo sa, čo mi prišlo trošku čudné, nakoľko u nás v kuchyni sa svieti skoro stále. Cítila som vo vzduchu ťažobu, ťažoba ktorá mi pomaly začala zvierat' vnútornosti. Stalo sa niečo? Prečo nesvietia? Alebo som len príliš domyšľavá? Zrýchlila som krok, až mi srdce poskočilo do rytmu už ani nie chôdze, ale behu. Pomaly som otvorila dvere, predsa ak by tam bol „nezvaný hosť“, aby ma nepočul.

Tma.